Szerelmesvers

Hóhullás-arcú Asszonyom
vetés-didergésem terítsd be!
Zuhogj, havazd fehér kötésed
feltépett rettegéseimre!

Mert fönn a hold gonosz vigyorgás,
s mint hülyék nyála csorg a fénye.
Reszketve bámulom – az Isten
belehülyült hát közönyébe?

Szőjél, Te Zivatar-szövőszék,
oly sűrű leplet, hogy ne lásson,
ki sorsom ellen megtagadtam
gyomként tenyészni a világon.

Dermessz meg, hogy szét ne omoljak!
Vagy vadvíz-üresség szemem
kötözd be, hogyha meg nem óvhatsz,
fehér kendőddel, Szerelem!

És jöjjön el a Te országod,
szenteltessék a Te neved…
Mint kenyeret, törd meg halálom
s fald föl, hogy egy legyek Veled!

Baka István *Magdolna-zápor* című kötetéből

     ← Előző oldal   *Következő oldal →*